

KINH ĐẠI PHƯƠNG ĐĂNG ĐẠI TẬP

QUYỂN 44

Phẩm 14: NHẬT TẠNG

PHẦN 12: TAM QUY CỨU RỒNG

Bấy giờ, trong hư không tự nhiên tuôn xuống các loại hoa hương, vật báu, vô số tiếng nhạc vang khắp tất cả các chúng, Trời, Rồng, Dạ-xoa, La-sát, A-tu-la, đều cung kính. Đức Phật cùng các Bồ-tát, Thanh văn từ đỉnh Tu-di xuống núi Khư-la-đề bằng cầu thang của rồng. Đến nơi, Phật an tọa trên tòa báu của Phạm thiên. Chư Thiên, rồng, Dạ-xoa, La-sát, A-tu-la, Khẩn-na-la cúng dường hương, hoa, vật báu lên Phật, đi quanh Đức Phật ba vòng, lạy Phật, lui ngồi một bên.

Long vương Ta-già-la thưa Phật:

–Thế Tôn! Vì sao chúng con thọ thân rồng?

Phật nói:

–Hãy lắng nghe! Ta sẽ phân tích rõ. Có mười nghiệp để thọ thân rồng: Có chúng sinh hành sáu pháp Ba-la-mật, mong đạt quả Bồ-đề vô thượng, không chướng ngại xấu ác, tu bố thí, mong đời sau làm thân rồng. Có chúng sinh tu hạnh bố thí trong pháp Đại thừa, mong được sinh trong loài rồng bằng phước báo ấy. Có chúng sinh vì quả vị Bồ-đề vô thượng nên hành bố thí, phước đức tuy nhiều nhưng không thanh tịnh, nguyện sinh trong loài rồng vì sợ khổ của địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh. Có chúng sinh lúc hành trì các hạnh để đạt quả Bồ-đề vô thượng, luôn kiêu mạn, nguyện sinh vào loài rồng. Có chúng sinh phát tâm Bồ-đề hành hạnh Bồ-đề vô thượng nhưng lại sân hận, giận các chúng sinh khác, vì thế tạo nhân nơi địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, nên nguyện sinh vào loài rồng. Có chúng sinh tu pháp Tiểu thừa, cúng dường Thánh hiền để có phước báo, nên nguyện sinh vào loài rồng. Có chúng sinh thọ thân rồng vì nghiệp ganh ghét, ngã mạn. Có chúng sinh sinh vào cõi rồng vì nghiệp kiêu mạn, nhiều lời. Có chúng sinh sinh vào cõi rồng vì không biết cúng dường các bậc Hòa thượng, Thượng tọa, không tin Tam bảo, không phụng dưỡng cha mẹ, thường sân si, kiêu mạn, tạo nghiệp

ác nhiều, nghiệp thiện ít, vì lo sợ nên nguyện sinh vào loài rồng; có chúng sinh nói dối, nói hai lời, nói thô ác, không Từ bi vì thế sinh vào cõi rồng. Long vương! Lại có ba nghiệp nhân nên vào loài rồng: Có chúng sinh tạo nghiệp ác bằng thân, khẩu, ý, khi nhân đến, phải chịu sinh vào địa ngục trong vô số kiếp chịu bao nhiêu khổ não, không thể giải thoát. Khi nghiệp lớn đã hết, nghiệp nhỏ vẫn còn nên sinh vào loài rồng, súc sinh, ngựa quý.

Nghe Phật dạy, Long vương Ta-già-la thưa:

–Đúng vậy! Thế Tôn! Trong các loài rồng, có loài hưởng quả báo tốt như chư Thiên, loài hưởng quả vui như cõi người, có loài như ngựa quý, súc sinh, có loài chịu khổ như địa ngục.

Lúc đó, Thanh Liên Hoa Điện con của Long vương Ta-già-la thưa Phật:

–Thế Tôn! Vì nghiệp gì con sinh vào cõi rồng, thân đoạn nghiêm nhưng khi thọ dụng mọi thứ y phục, giường nằm đều như bị lửa đốt, khiến con luôn phải chịu cảnh lỏa lồ. Còn cha con lại hưởng quả tốt như Chuyển luân?

Phật nói:

–Hoa Điện! Hãy lắng nghe, suy nghĩ kỹ! Ta sẽ giảng nói về điều đó.

Ba mươi một kiếp ở thời quá khứ, có Đức Phật Thi-khí xuất hiện. Ở đời nhà vua nơi cõi ấy tên Bù-đà-phú-sa. Suốt ba tháng nhà vua cúng dường Phật và vô số Thanh văn, Bồ-tát đủ bốn vật dụng, lại chuyên tâm nghe pháp, phát tâm Bồ-đề vô thượng. Cúng dường xong, nhà vua lại xây tinh xá dâng Phật và chư Tăng cùng mọi thứ vật dụng. Thái tử của vua là Bù-đà-sa Thọ Đế thấy Phật, nghe pháp, sợ sự trôi lăn trong sinh tử, nên thưa hỏi pháp Phật, xin được xuất gia. Nhà vua cho phép. Thái tử xuất gia, nhưng xin được ở trong tinh xá do vua cha xây: Nhà vua cũng đồng ý. Thấy Phật và Tăng chúng an hưởng mọi vật dụng, thái tử sinh tâm ganh ghét, thường tìm cách mắng nhiếc chư Tăng ở đó. Vì bị nhục mạ, chư Tăng rời chùa. Thấy vậy, Thái tử riêng hưởng mọi vật, không cho phép chư Tăng ở chỗ khác đến nghe pháp. Vì nghiệp ác đó, sau khi chết, Thái tử bị đọa vào địa ngục, suốt vô số ức na-do-tha kiếp phải chịu thiêu đốt. Hết nghiệp địa ngục, làm thân quý đối, chịu vô lượng khổ. Hết nghiệp quý lại bị đọa vào địa ngục, hết nghiệp địa ngục lại thọ thân quý. Cứ thế suốt ba mươi một kiếp chịu

khổ. Hoa Diện! Thái tử Bùi-đa-sa Thọ Đế thời ấy, đâu phải là người nào lạ, chính là người đó. Vì nghiệp ác, người đã phải chịu khổ trôi lăn trong ba đường ác suốt ba mươi một đại kiếp. Vì nghiệp còn, nên sinh vào loài rồng, tiếp tục chịu quả báo.

Nghe Phật nói, Hoa Diện gào khóc, gieo mình sát đất, lạy Phật, thưa:

–Hôm nay, con xin thành tâm sám hối. Vì ngu si, kiêu mạn, không biết rõ về thiện ác con đã tạo nghiệp tội lỗi lớn, giờ đây con xin chấp tay, thành tâm bày tỏ mọi lỗi lầm. Thế Tôn! Con thành tâm quay về nương tựa Phật, Pháp, Tăng, suốt đời xin làm cư sĩ nam, hộ trì Phật pháp.

Phật nói:

–Hay thay! Thiện nam! Nhờ thành tâm quy y Tam bảo nên nghiệp ác kia đã hết. Sau khi mạng chung, sẽ được làm người ở cõi Phật Di-lặc, được xuất gia, chứng quả A-la-hán. Hoa Diện! Chớ nên nghi ngờ, nhà vua Bùi-đa-phú-sa thời ấy nay chính là Long vương Ta-già-la. Suốt ba mươi một kiếp, không sinh nơi cõi ác, luôn được sinh trong cõi trời, người, vì quả vị Bồ-đề vô thượng nên nguyện sinh vào loài rồng.

Nghe Phật dạy, tất cả loài rồng buồn khổ, hối hận, thành tâm cúng dường Phật.

Lúc đó, rồng mù Pha-la-cơ-lê-xà gào khóc, thưa Phật:

–Đại Thánh Thế Tôn! Xin cứu con, xin cứu vớt con! Chư Phật Từ bi thương xót tất cả. Con đang chịu vô số khổ não, ngày đêm các loài rắn, rết rúc rủa da thịt con, con luôn sống trong nước sôi, không chút an lạc.

Phật dạy:

–Lê-xà! Về thời quá khứ, người từng là Tỳ-kheo, nhưng do hủy hoại giới Phật, thường dối trá, bên ngoài hiện tướng lành, oai nghi, lại tham cầu có nhiều đệ tử, tiếng tốt được vang xa. Đệ tử của người lại khoe thầy mình là A-la-hán nên được nhiều vật cúng dường, lại riêng hưởng một mình, hay hủy báng người giữ giới. Vì buồn khổ, nên những người ấy đã nguyện đời đời sinh làm thân trùng ăn thịt Tỳ-kheo kia. Sau khi chết, sinh trong loài rồng, đó là tiền thân của người. Các kẻ kia đã nguyện như thế nên sinh làm các loài rắn rít luôn ăn thịt người. Vì gây tạo nghiệp ác nên chịu quả bị mù, sống trong nước sôi. Vô số kiếp trước người luôn phải sống trong nước đồng sôi của địa ngục, bị các loài trùng rúc rủa.

Nghe vậy, các loài rồng buồn khổ thưa:

–Chúng con đều xin thành tâm sám hối, mong sớm thoát khỏi khổ này.

Như Lai đưa tay kim cương xoa lên mặt các loài rồng:

–Các người hãy lắng nghe! Thời xưa, ta từng làm vua, tên Thiện Nhân. Khi đó một Bà-la-môn mù đến xin một con mắt của ta. Ta vui vẻ cho cả hai mắt. Nếu lời ta chân thật, nguyện cho Lê-xà được mắt thanh tịnh, trừ diệt hết tội ác.

Đức Phật nói chú:

–Đa điệt tha, chước sô khư bà, sa lan na khư bà, yết ma khư bà, a nan xà na, tì la xà khư phá, lan đa nhược ma, ni bà la na đô dạ, a bình chiên đà la, thọ đê tân đầu du đê, ngật lợi ba thâu đê pha la du đê, a thệ, đa thệ, đa a lệ, đa lệ, bà tế đà sách kế đà sách kế, minh lô la tì, ma ha minh lô la tì, đế phúc a la đa na bà la đế, ta ha.

Phật nói chú xong, rồng Lê-xà liền được mắt thanh tịnh, năm vạn ba ngàn rồng khác cũng đạt mắt tịnh, tám mươi bốn na-do-tha Dạ-xoa, Cửu-bàn-trà, nga quý, Bệ-lê-đa, Tỳ-xá-già, Nhân phi nhân dứt trừ hết các tội, được mắt thanh tịnh. Thiên tử Thiện Đức chấp tay hướng Phật, nói kệ:

*Thế Tôn mười Lục, bậc thầy lớn
Giúp cho loài rồng có mắt tịnh
Đời này nếu không được gặp Phật
Những người không mắt luôn mù tối.*

Bấy giờ, Đức Phật bảo Tôn giả Kiều-trần-như:

–Ông hãy thọ trì Đà-la-ni nhãn tịnh này. Chúng sinh mù tối vì nghiệp ác nơi quá khứ, hiện tại, vị lai hay vì thân tứ đại bị bệnh, bị người xấu ác hại, bị thuốc độc nên đọc tụng Đà-la-ni tịnh nhãn này, sám hối tội lỗi, Từ bi với chúng sinh, chuyên tâm niệm Phật, suốt bốn mươi chín ngày, mỗi ngày sáu lần dùng tay lau mắt, nhờ thế sẽ được mắt thanh tịnh. Có chúng sinh hủy báng chánh pháp, Thánh nhân, gây trở ngại cho người thuyết pháp, hoặc bỏ bớt văn khi biên chép kinh, hại mắt người khác, che lấp người khác ở quá khứ nên chịu tội mù mắt. Chúng sinh này nên chuyên tâm sao chép Đà-la-ni, thọ trì, đọc tụng, sám hối suốt bốn mươi chín ngày, sau đó dùng năm loại thuốc bột biển, cam thảo Ha-lê-lặc, A-ma-la, Tỳ-hê-la nghiền nát, hòa lẫn với mật chưng chín, trì một ngàn lễ tám biến chú vào trong thuốc,

dùng thuốc thoa lên mắt. Suốt bốn mươi chín ngày chuyên tâm niệm Phật, tạo tượng, phát nguyện. Nhờ thế, nghiệp ác trừ hết, được mắt thanh tịnh. Nếu có tiền của thì xây chùa, tùy khả năng sắm vật bố thí. Nhờ vậy, nghiệp ác sẽ tiêu hết, vô số đời sau không bị mù.

Khi ấy, tất cả loài rồng đều niệm:

–Nam-mô, Nam-mô Đại Bi Thế Tôn, đem lại lợi ích cho chúng sinh ba đời, làm cho kẻ mù được sáng mắt, thanh tịnh các nghiệp.

Rồng Thanh Sắc nói kệ:

*Thế Tôn diệt trừ mọi tội lỗi
Như nước sông rửa sạch tất cả
Biết rõ hạnh nghiệp của chúng sinh
Vì thế Phật là Bạc Tội Tôn.
Chúng con sống trong các chằm ao
Suối khô đồng trống không có nước
Gió nóng bức thân như lửa đốt
Thân thể, nhà cửa rất hôi thối.
Tám ngàn ức năm sống ở đó
Chưa từng được vui sướng một ngày
Luôn bị trùng độc rúc rửa thân
Quyến thuộc lớn nhỏ đều như thế.*

Đức Phật nói:

*Những chúng sinh nào tạo tội lỗi
Lại còn tu tập các phước đức
Xây dựng chùa viện, đúc chuông khánh
Cúng dường chư Tăng mọi vật dụng.
Chính vì tội lỗi và phước đức
Sinh ở nơi đâu đều theo nghiệp
Tạo ác chịu khổ như địa ngục
Bố thí hưởng vui tựa cõi trời.
Hoặc được sinh trong các loài rồng
Là nhờ nhân duyên nghiệp thiện kia
Trên đầu của rồng tự nhiên hiện
Ngọc báu Như ý thật hy hữu.
Cầu muốn những gì đều toại nguyện
Đầy đủ tất cả các quả báo
Tuy ở suối khô, chằm ao cạn*

Vẫn hiện nước mát, nước vì diêu.
Hư không thanh tịnh mà đầy mây
Mặt đất bằng phẳng vọt ao suối
Đi đứng nằm ngồi ở mọi nơi
Đều luôn nghĩ về khởi dòng nước.
Lại như có tất cả chúng sinh
Tuy đều được mang lấy thân người
Gây tạo vô số tội nghiệp ác
Không hề biết cúng dường Tam bảo.
Sau khi chết đi chịu khổ não
Địa ngục ngạ quỷ đều thọ cả.
Giả như được thọ thân loài rồng
Tất cả thân quyến và vợ con.
Nghèo cùng đói khát luôn bức bách
Đỉnh đầu không có ngọc như ý
Ở ao đồng trống nhiều trùng độc
Khô cạn nứt nẻ không có nước.
Tất cả đều do đời quá khứ
Từng là Tỳ-kheo trong pháp Phật
Thấy người hành khổ nơi thanh vắng
Ganh ghét keo kiệt tiếc vật dụng.
Tỳ-kheo nơi xa, lỡ đến đây
Sân giận ghét bỏ không vui vẻ
Tín thí bình đẳng cúng thức ăn
Lại còn ngăn cản rồi nhục mạ.
Phóng uest làm bản nguồn nước sạch
Nơi ở luôn luôn nồng mùi hôi
Thấy ai giữ gìn giới thanh tịnh
Ghét ganh nên muốn xa lánh họ.
Ham thích lui tới những nơi nào
Khen ngợi ca tụng danh tiếng tốt
Chính vì nhân ác nên khi chết
Đọa trong địa ngục vô số kiếp.
Vô lượng ức năm chịu khổ não
Thieu đốt, vùi mình trong phân như

Làm thân nga quỷ luôn đói khát
 Chưa từng được nghe tiếng thấy nước.
 Vì còn nghiệp báo thọ thân rồng
 Trải vô số năm chịu khổ não
 Tuy được làm rồng nhưng đói khát
 Sống ở những nơi không có nước.
 Hoặc ở ao khô núi cháy rụi
 Không một giọt nước, không thức ăn
 Bỏ thân lại vào trong địa ngục
 Ngày đêm sống trong lửa thiêu đốt.
 Cứ thế trải qua vô số năm
 Rồi lại sinh vào loài quỷ đói
 Chỉ khi nào biết tu tập định
 Cúng dường lễ bái Đức Thế Tôn.
 Giữ giới tu trí học hiểu nhiều
 Siêng năng bố thí không kiêu mạn
 Tâm ganh ghét kia ác độc nhất
 Cần nên trừ diệt tâm xấu ấy.
 Phải nhớ quả báo sau khi chết
 Chắc chắn không nghi, sớm sám hối.

Nghe Phật nói kệ, hai mươi sáu ức rồng nhớ lại nghiệp quá khứ, khóc lóc thưa:

–Xin Đại Bi Thế Tôn! Thương xót cứu vớt chúng con. Con nhớ thời quá khứ, tuy xuất gia trong pháp Phật nhưng lại tạo những nghiệp ác ấy nên bị đọa trong ba đường dữ suốt vô số kiếp. Lại vì nghiệp chưa hết nên sinh vào loài rồng tiếp tục chịu khổ não. Chúng con chẳng khác rồng Thanh sắc.

Phật nói:

–Các người hãy lấy nước rửa chân Như Lai, như thế các tội lỗi sẽ tiêu trừ hết. Các rồng liền đưa tay lấy nước, nhưng nước lại hóa thành lửa, thành đá, làm như vậy đến lần thứ bảy, tất cả rồng ấy đều kinh sợ, sầu khổ, khóc thương.

Phật nói:

–Vì làm ác nên chịu quả xấu. Người tạo nghiệp lành sẽ được quả báo tốt. Ta nay sẽ chỉ dạy cho các người phát lời thề chân thật: “Phật là Bạc Đạo Sư thương xót tất cả, đối với hết thảy chúng sinh luôn bình đẳng không hai. Lời này nếu không hư dối thì xin cho các rồng chúng

con mọi thứ lửa dữ đều diệt. Phát lời thề ấy tức thì lửa dập tắt, loài rồng lấy được nước rửa chân Phật, thành tâm sám hối: Từ nay trở đi chúng con nguyện không làm ác nữa.”

Phật nói:

–Nghịch ác của các người chưa hết. Đến đời sau vào thời Đức Phật Di-lặc xuất thế, các người sẽ được làm người, gặp Phật, xuất gia, siêng năng giữ giới, đạt quả A-la-hán.

Lúc này, các rồng có được tâm tức mạng, nhớ rõ nghiệp quả quá khứ, nên khóc lóc, thưa:

–Chúng con nhớ về quá khứ, ở trong pháp Phật, hoặc do nhân duyên làm người thế tục thân thuộc, hoặc là kẻ lui tới nghe pháp, đều có tín tâm, bố thí vô số các thứ thức ăn uống, hoa quả, rồi cùng với các Tỳ-kheo theo đó mà dùng. Hoặc có kẻ nói: Con từng dùng các thứ thức ăn uống, hoa quả của Tỳ-kheo Tăng bốn phương. Có người nói: Con đến chùa cúng dường chư Tăng, hoặc lễ bái rồi ăn các vật dùng của chư Tăng. Có kẻ nói: Con từng làm người thế tục ở trong pháp Phật Tỳ-bà-thi. Hoặc nói: Con từng làm người thế tục ở trong pháp Phật Thi-khí. Hoặc nói: Con từng làm người thế tục ở trong pháp Phật Tỳ-diếp-bà. Hoặc nói: Con từng làm người thế tục ở trong pháp Phật Ca-la Câu-thôn-đà. Hoặc nói: Con từng làm người thế tục ở trong pháp Phật Ca-na-ca Mâu-ni, Phật Ca-diếp, Phật Thích-ca, hoặc đến thăm hỏi, hoặc đến nghe pháp, người có tín tâm cúng dường tăng, bố thí mọi thứ hoa trái, thức ăn uống... và được các Tỳ-kheo cho ăn uống. Vì các nhân duyên đó nên trải vô số kiếp bị đọa trong địa ngục, bị thiêu đốt, uống nước đồng sôi, ăn hòn sắt nóng. Hết nghiệp nơi địa ngục, làm thân súc sinh, ngã quý lại chịu bao nhiêu thứ khổ nạn. Vì chưa hết nghiệp ác nên đọa làm thân rồng, chịu tiếp nạn về khổ thiêu đốt, đi lại nằm ngổ trong lửa đỏ, thức ăn vào miệng biến thành sắt nung, nuốt vào thì miệng, yết hầu, bụng tan rã, thân như hang thủng chịu khổ không thể nào kham nổi. Xin Như Lai thương xót cứu vớt.

Phật nói:

–Nghịch ác đó như nghiệp trộm vật dụng của Phật, bằng một nửa tội nghịch của Tỳ-kheo, vì chưa hết nghiệp báo nên khó thoát khỏi. Các người nay phải nên hết lòng thọ Tam quy y, tu tập đều lành nhờ đó, trong Hiền kiếp được gặp Phật sau cùng là Lô-chí, lúc ấy tội lỗi mới trừ diệt hết: Các rồng nghe Phật dạy thấy đều chí tâm xin trọn đời thọ

Tam quy. Lúc ấy, trong rừng rỗng có một rỗng nữ mù thân hình xấu xí, hôi hám, bẩn thỉu, Đức Thế Tôn do tâm đại Bi, hỏi han chỉ dạy, khiến rỗng nữ mù rửa sạch tội lỗi, xin thọ Tam quy. Lại có một rỗng nam cũng hôi hám, bẩn thỉu như thế.

Đức Phật hỏi:

–Thiện nam! Vào đời quá khứ đã gây tạo nghiệp ác gì?

Nghe Phật hỏi, rỗng ấy há miệng định nói nhưng trong miệng tuôn ra vô số trùng độc, hôi hám, không sao nói thành lời, nó lại ngậm miệng. Thấy thế, Phật nói kệ:

*Ngày xưa người từng trộm các vật
Kinh khi Thánh hiền nên chịu quả
Thành tâm nghe lời Như Lai nói
Sẽ được giải thoát, trừ khổ não.*

Nói xong, Phật lấy một ít nước tưới lên miệng rỗng, mọi trùng độc đều biến mất, rỗng thưa:

–Đại Thánh Như Lai! Con nhớ thời Phật Ca-diếp, có một Tỳ-kheo đến đám ruộng của con đang cày để xin năm mươi tiền. Con nói: “Đợi lúa chín rồi sẽ cho.”

Tỳ-kheo nói: “Nếu không có năm mươi tiền, xin cho mười đồng.” Nghe vậy, con tức giận nói: “Dù là mười hào cũng không cho.” Tỳ-kheo ấy buồn bã ra đi. Lại một lúc khác, con đến trộm mười trái Am-la của chư Tăng. Vì thế, bị đọa vào địa ngục chịu vô số khổ não. Vì nghiệp ác chưa hết nên sinh làm thân rỗng đói, luôn bị trùng độc rúc rĩa thân, rất hôi hám, khổ sở. Còn Tỳ-kheo kia vì buồn giận nên sau khi qua đời sinh làm thân rỗng nhỏ, hút máu dưới nách con.

Đại Bi Thế Tôn! Xin thương xót cứu vớt chúng con thoát khỏi khổ nạn này.

Đức Phật rảy nước, nói:

–Ngày xưa, vào thời khó khăn đói khát, ta từng nguyện làm một chúng sinh có thân hình to lớn. Nhờ sức thần thông, trong hư không vang tiếng nói: “Nơi chằm rỗng kia có một con trùng lớn tên Bất sân, các người hãy đến đó ăn thịt của nó.” Nghe vậy, tất cả Nhân phi nhân đều kéo đến tranh nhau ăn thịt nhờ vậy khỏi bị chết đói.

Phật nói lời ấy xong, rỗng nhỏ dưới nách của rỗng kia hiện ra, cả hai đều thưa:

–Thế Tôn! Đến bao giờ chúng con mới thoát nạn này?

Phật nói:

–Nghệp này rất nặng, đứng sau tội vô gián. Vì sao? Vì người tự lấy dùng hoặc mang cho cư sĩ, bạn bè những vật như thuốc men, thức ăn, đồ nằm, hoa trái của tín thí cúng dường cho chư tăng sẽ chịu quả báo bị đọa địa ngục A-tỳ. Các người hãy thành tâm thọ tam quy, sau đó sẽ được ở nơi có nước mát. Hai rồng nghe lời, ba lần xin quy y tức thì thân được an ổn, vào nơi nước mát mẻ.

Đức Phật liền nói kệ:

*Thà dùng dao sắc tự cắt thân
Thành trăm ngàn khúc rất đau đớn
Những vật cúng dường của tín thí
Là vật rất nặng vì khó được.
Thà nuốt sắt nóng, uống nước đồng
Làm cho miệng mồm đỏ tấy lên
Mọi vật cần dùng của chư Tăng
Không nên tự dùng hoặc đem cho.
Thà tự ăn nuốt núi lửa lớn
Chớ ăn vật cúng của tín thí
Thà dùng dao sắc tự cắt thân
Không nên lấy vật tín thí cúng.
Thà tự gieo mình trong lửa dữ
Không nên ngồi nằm giường chư Tăng
Thà tự tay nâng núi lửa lớn
Chớ ăn vật cúng của thí chủ.
Thà tự cắt thân thành trăm mảnh
Không nên giận tức người xuất gia
Thà tự móc mắt ném xuống đất
Không nên giận người làm pháp lành.
Thà quán sắt nóng đi cùng khắp
Chớ tức giận, mặc y chư Tăng
Thà uống nước tro, mặn, nước sôi
Chớ tham uống thuốc của chư Tăng.*

Nghe Phật nói kệ, một vạn bốn ngàn rồng nguyện quy y Tam bảo, thoát khỏi nghiệp báo khổ não của quá khứ, hiện tại, vững tin nơi Phật, Pháp, Tăng. Lại có tám mươi ức rồng cũng chí tâm quy kính Tam bảo.

Phật bảo:

–Kiều-trần-như! Ông nên biết các chúng sinh ác này tự dối mình, hoặc vì sợ nghèo khổ, sợ bị đọa ba đường ác nên tu pháp lành, hoặc xuất gia cầu mọi vật dụng của tín thí dùng hoặc tự cho. Vì thế, bị đọa vào ba đường ác. Có chúng sinh vì nghèo khổ nên xuất gia, mong được sung túc, an vui nhưng lại lưỡi biếng, không đọc tụng kinh, không tu thiền, thích dòm ngó việc Tăng. Có Tỳ-kheo siêng năng tu tập, ngày đêm đọc tụng kinh điển, tọa thiền nên được tín thí cúng dường nhiều vật dụng, kể kia lại lấy dùng riêng hoặc tự đem cho người thân. Vì thế cứ mãi bị đọa vào cõi ác. Vì kẻ ngu ấy không thấy quả báo ở đời sau. Ta khuyên các ông hành pháp không nên tự khoe mình, không được đem vật cúng của chư Tăng cho người thế tục, không nên nói đó là vật của mình rồi tự dùng riêng, không được đem vật dụng của Tăng chúng làm vật trao đổi, sinh lợi nhuận, bị thế gian chê cười, không tranh chấp với người đời, đừng vì vật dụng, Tăng chúng mà làm cho người khác bị đọa vào ba đường ác, nên khuyên người sống trong pháp lành, để chúng Tỳ-kheo vững tin nơi Tam bảo, giáo hóa chúng sinh, cho đến cha mẹ khiến họ được an ổn, đạt ba giải thoát.

